

AYAK

**Halk şiirinde
kafiye karşılığı olarak kullanılan
bir terim.**

Halk şiirinde kafiye, bazı yönleriyle divan şiirindeki kafiyeden ayrılır. Divan şiirinde kafiye sayılmayan sesler halk şiirinde ayak kabul edilmektedir. Burada kafiyei meydana getiren kelimelerin cinsine, yapısına, seslerin ince veya kalın oluşuna bakılmaz. Mısra sonlarında son sesin aynı ya da benzer olması, ayaklar arasında kulağa hoş gelen hafif bir ses benzerliği bulunması bile halk şairi için yeterlidir: "Geldim-aldım", "başım-gördüm" gibi.

Saz şairlerinin kendi aralarında yaptıkları yarışma ve atışmalarda bir hâne söyleyerek karşı tarafın aynı kafiyeyle cevap vermesini istemeye "ayak açmak" veya "ayak vermek" denir. "Ayak uydurmak" ise şairin açılan ayağa uygun kafiye de şiire devam etmesidir. Ayak açmak suretiyle karşısındakine yol gösteren saz şairine diğeri ayak uydurmak zorundadır, bunu yapamayan yenik düşmüş kabul edilir. Bu sebeple saz şairleri deyişlerinde irticâle uyararak kafiye dikkat etmedikleri halde deyişme ve karşılaşmalarda birbirlerini bağlamak ve güç duruma düşürmek için çok az rastlanan kelimelerle ayak yapmaya çalışırlar. Böyle ayaklara "dar ayak" denir. "İçinnersin" (içlenirsin), "çıncınnarsın" (delirirsin), "kalçınnarsın" (abâdan ya da meşinden yapılan çizme biçiminde ayakkabı giyerek çalım satarsın) ve "hırçınnarsın" (hırçınlaşırsın) kelimeleriyle yapılan kafiye dar ayağa örnektir. Kafiyeyi daraltmanın bir yolu da ayak olacak kelimenin Arap harflerinin yazılışlarına, noktalı veya noktasız oluşlarına ya da başka özelliklerine göre seçilmesidir.

Saz şairlerinin deyişme ve karşılaşmalarda kullandıkları "kapanık ayak" denilen bir kafiye çeşidi daha vardır. Bunda ayak yapılacak sözün bütün dilde sayısı dörtten fazla olmayan ve tam kafiye teşkil eden kelimeler arasından seçilmesine dikkat edilir. Bahisli deyişmelerde rakibi mat etmek için dar ayağa başvurulduğu halde kapanık ayak tercih edilmez. Çünkü aslında dört tane olan bu kelimelerden ikisini birinci kişi kullanınca son ikisini de rakibi olan ikinci kişi söyler. Geleneğe göre en az üç hâne olması gereken bir deyişin tamamlanması için birinci kişi ayak olacak veya ayak

düşecek beşinci kelimeyi kendisi de bulamaz. "Ayıldım", "yayıldım", "sayıldım" ve "bayıldım" kelimeleriyle yapılacak kafiye kapanık ayak için örnek olabilir.

Halk şairleri şiirlerinde cinaslı kafiye olan cinaslı ayak örneklerini de kullanmışlardır. Bu kafiye özellikle mânilerde çok görülür. Bütün ayakları cinaslı olan bu şiirlere ise tecnîs adı verilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Çankırılı Ahmet Talât, *Halk Şiirinde Şekil ve Nevî*, İstanbul 1928, s. 90, 93; Tâhirülmevlî, *Edebiyat Lügatı*, İstanbul 1973, s. 21; Cem Dilçin, *Örneklerle Türk Şiir Bilgisi*, Ankara 1983, s. 77, 79-80; Hikmet Dizzaroğlu, "Halk Şiirinde Türler", *TD*, XIX/207 (1968), s. 204, 205, 206.

KÂZIM YETİŞ

AYAK DİVANI

**Olağan üstü hallerde
padişahın başkanlığında
kubbealtı dışında toplanan ve
padişah hariç diğer katlıkların
ayakta durmalarından dolayı
bu adla anılan divan.**

XVI. yüzyılda birkaç örneği görülen ayak divanlarına daha çok XVII. yüzyılda rastlanmaktadır. XVI. yüzyıldaki ayak divanlarının padişahın gördüğü lüzum üzerine saray dışında toplandığı anlaşılmaktadır. *Selânikî Tarihi*'nde, Kanûnî Sultan Süleyman tarafından 972'de (1564-65) toplandığı belirtilen ayak divanlarından biri, İstanbul'a getirilen su ile ilgili olarak, padişah tarafından fikri alınan bir Rum mimarı Vezîriâzam Ali Paşa'nın hapsettirmesi üzerine yapılmıştır. Diğeri ise, tüccar ve hacıların dolu bir geminin Malta korsanlarının eline geçmesi üzerine, durumun ayrıntılarıyla ele alınması için toplanmıştır (Selânikî, s. 5-7).

XVII. yüzyılda padişahın emriyle yapılan ayak divanlarından biri IV. Murad, diğeri ise IV. Mehmed'in saltanatına rastlar. IV. Murad'ın 8 Haziran 1632'de Sarayburnu'ndaki Sinan Paşa Köşkü'nde topladığı divan, kapıkulu askerinden, bundan böyle mutlak surette itaat edeceklerine dair söz alınması dolayısıyla, padişahın otoritesinin kurulduğunu göstermesi bakımından ayrı bir önem taşır.

IV. Mehmed'in saltanatında padişahın emriyle toplanan ayak divanı ise, Edirne yakınında Solak Çeşmesi'nde kurulan otağ-ı hümayunda 15 Ekim 1658'de, Yanova fethinden dönen Köprülü Mehmed Paşa ile şeyhülislâm, kazaskerler, yeniçeri ağasının katılmasıyla toplanmış

ve padişah, Abaza Hasan Paşa üzerine yapacağı sefer için burada askerin rızasını almıştır. Bu ikisi hariç XVII. yüzyılda yapılan diğer ayak divanları asker ve esnafın baskısıyla olmuştur. Olayların bu safhaya gelmesinde ise ya devlet ileri gelenlerinin aldıkları tedbirlerin asker tarafından beğenilmemesi veya malî durumun bozukluğu dolayısıyla kapıkuluna "mağuş akçe" ile ulûfe* verilmesi rol oynamıştır.

Nitekim 1602'de, Anadolu'da çıkan ayaklanmaların zamanında önlenememesi, alınan tedbirlerin yetersiz olduğu kanaatinin kuvvetlenmesine sebep olmuş ve kapıkulu, bazı tahrikçilerin de tesiriyle, sadâret kethüdâsı başta olmak üzere yeniçeri ağası, şeyhülislâm ve kazaskerlerin değiştirilmesini sağlamakla kalmamış, padişahı ayak divanına davet etmiştir. 6 Ocak 1603'te tahtın Bâbüssaâde önüne çıkarılmasıyla yapılan ayak divanında sipahilerin Anadolu'daki durum hakkındaki görüş ve istekleri padişaha bildirilmiş ve azledilenlerden bir kısmının başları istenmişse de Dârüssaâde ve Bâbüssaâde ağalarının başları kesilmek suretiyle asker teskin edilerek ayak divanı son bulmuştur.

IV. Murad'ın saltanatında, Serdârnekrem Hüsrev Paşa'nın Bağdat muhasarasının başarısızlıkla neticelenmesi üzerine azli askeri tahrik etmesine sebep olmuş ve Anadolu'da yer yer başlayan ayaklanmalar İstanbul'a da sıçramıştır. Zorbalar, sadrazam Hâfız Ahmed Paşa dahil bazı ileri gelenlerin kendilerine teslim edilmesini istemiş, bunun üzerine hareketin üçüncü günü olan 10 Şubat 1632'de padişah Bâbüssaâde dışında bir ayak divanı toplamış ve Hâfız Ahmed Paşa'yı zorbalara teslim etmek zorunda kalmıştı. Ancak yine de kapıkulunun teskini mümkün olamamış, bu defa Hüsrev Paşa'nın katli dolayısıyla ayaklanıp 13 Mart 1632'de saraya gelmişler ve IV. Murad'ı yeniden ayak divanına davet ederek istediklerini vermediği takdirde onu tahttan indirecekleri tehdidinde bulunmuşlardır.

IV. Mehmed devrinde hazinedeki paranın maaşları ödemeye yetmeyecek hale gelmesi, maliyece bazı tedbirlerin alınmasına yol açmıştı. Rumeli'de kestirilen "züyuf akçe"lerle meyhanelerden toplanan kızıl kırpık akçelerin altın karşılığı esnafa verilmesi, onlardan alınan altınların da yahudi sarraflara bozdurularak elde edilen meblâğ ile ulûfelerin ödenmesi düşünülmüş ve züyuf akçeler be-